USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Gabriely Kučerové a soudců Mgr. Jiřího Čurdy a Mgr. Michala Výtiska ve věci

žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r.o.**, IČO 48115908
sídlem Vinohradská 3217/167, 100 00 Praha 10
zastoupena advokátkou Mgr. Ludmilou Kutějovou
sídlem Politických vězňů 935/13, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Social Media Insights s.r.o.**, IČO 17619327
sídlem Javorová 3096, 434 01 Most
zastoupena advokátem JUDr. Filipem Černým, Ph.D.
sídlem Slavíčkova 372/2, 160 00 Praha 6

o ochranu autorských práv a proti nekalé soutěži, **o odvolání obou účastnic** proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2023, č. j. 10 C 7/2022-281 ve znění doplňujícího usnesení ze dne 3. 4. 2023, č. j. 10 C 7/2022-279,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího usnesení se ve výrocích I. a III. zrušuje a řízení se v tomto rozsahu zastavuje.

II. Rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího usnesení se ve výrocích II. a IV. až VI. zrušuje a v tomto rozsahu se mu věc vrací k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně rozsudkem v záhlaví označeným
- uložil žalované po dobu 50 let zdržet se na internetových stránkách www.ulozto.cz, www.uloz.to, www.ulozto.sk, www.ulozto.net a/nebo www.zachowajto.pl, bez souhlasu žalobkyně umožnění stahování a/nebo online zhlédnutí digitálních souborů obsahujících epizody č. 1.-80. audiovizuálního díla „ZOO“ (vyrobeno ve společnosti Good TV Production SE 2022-2023), pokud lze tyto soubory vyhledat vyhledávačem dostupném na internetových stránkách www.ulozto.cz, www.uloz.to, www.ulozto.sk, www.ulozto.net a/nebo www.zachowajto.pl (výrok I.),
- uložil žalované ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění pozdějších předpisů, sdělit žalobkyni údaje o osobách, které se účastnily neoprávněného užití díla „ZOO“ (vyrobeno ve společnosti Good TV Production SE 2022-2023) ve vztahu k epizodám č. 1.-80. tím, že nahrály na internetové stránky www.ulozto.cz, www.uloz.to, www.ulozto.sk, www.ulozto.net a/nebo www.zachowajto.pl soubor a/nebo soubory obsahující díl a/nebo díly audiovizuálního díla „ZOO“ (vyrobeno ve společnosti Good TV Production SE 2022-2023) od 13. ledna 2022 do právní moci tohoto rozsudku, a to včetně adres internetového protokolu IP těchto osob (výrok II.),

- zamítl žalobu co do stanovení povinnosti žalované zdržet se zobrazování reklamy na internetových stránkách www.ulozto.cz, www.uloz.to, www.ulozto.sk, www.ulozto.net a/nebo www.zachowajto.pl v prostoru nacházejícím se u digitálních souborů obsahujících díly č. 1.-80. audiovizuálního díla „ZOO“ (vyrobeno ve společnosti Good TV Production SE 2022-2023), pokud uživatel, jenž tyto soubory nahrál, nemá souhlas žalobkyně ke zpřístupnění těchto souborů veřejnosti (výrok III.) a
- uložil žalované zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 56 400 Kč (výrok IV.).

2. Doplňujícím usnesením soud prvního stupně doplnil rozsudek o výroky V. a VI., kterými
- uložil žalobkyni zaplatit na náhradu nákladů státu 2 362 Kč (výrok V.) a
- uložil žalované zaplatit na náhradu nákladů státu 4 723 Kč (výrok VI.).

3. V odůvodnění soud prvního stupně shrnul, že žalobkyně se svou žalobou podanou proti původní žalované (společnosti Uloz.to cloud a.s., IČO 04172159, později nesoucí název petacloud a.s.) domáhala ve výrocích I. až III. uvedených nároků s tvrzením, že je provozovatelem televizního vysílání a rovněž majitelem práv výrobce k televiznímu seriálu „ZOO“ vyráběného pro žalobkyni na základě smlouvy o výrobě pořadu a postoupení práv ze dne 15. 8. 2021, žalovaná provozuje internetové platformy pro ukládání, sdílení a přehrávání souborů a videí a prostřednictvím této své služby se dopouští neoprávněného sdělování autorských děl - předmětného seriálu, když ten je soustavně veřejně zpřístupňován veřejnosti, monetizován (služba žalované je částečně zpoplatněna) a dále jsou v jeho bezprostřední blízkosti umísťovány reklamy. Vždy po výzvě obchodního partnera ze strany žalobkyně dojde k odstranění jednotlivých epizod ze služby žalované, ale tyto se tam v krátkém čase objeví znovu. Žalovaná tak zasahuje do autorských práv žalobkyně a dopouští se také nekalosoutěžního jednání, konkrétně parazitování na pověsti žalobkyně, neboť v rozporu s dobrými mravy dosahuje zisků na úkor žalobkyně.

4. Postoj žalované shrnul soud prvního stupně tak, že uplatněné nároky neuznává. Je totiž provozovatelem služby informační společnosti, jejímž předmětem je ukládání obsahu informací od uživatele ve smyslu § 2 písm. a) zákona o službách informační společnosti, sama žádná díla neprodukuje. Pokud některé nahrané soubory zasahují do autorských práv žalobkyně, pak je za ně odpovědný ten uživatel, který na službu žalované tento soubor uložil, nikoliv žalovaná, jež není povinna (§ 6 zákona o službách informační společnosti) dohlížet na obsah uživateli ukládaných souborů. Žalovaná také aktivně reaguje na každé relevantní hlášení žalobkyně ohledně konkrétního souboru, který má zasahovat do jejích práv, ale není povinna, a nemá ani technické možnosti, vyhledávat a identifikovat všechny soubory, které mohou zasahovat do autorských práv žalobkyně. V možnostech žalované není splnit požadovanou povinnost sdělit údaje o „osobách, které se měly účastnit neoprávněného užití díla,“ neboť nezná a ani není povinna znát obsah uložených souborů na její službě a neshromažďuje ani informace o „adresách internetového protokolu IP.“ Žalovaná rovněž namítla, že petit žaloby je neurčitý. Takto vymezený petit by žalovanou zavazoval k odstranění několika milionů souborů, které obsahují slova názvu předmětného seriálu, včetně těch, které nikterak nezasahují do práv žalobkyně. Žalovaná prohlásila, že nikdy nežádala o poskytnutí práv k vysílání seriálu ZOO.

5. Závěr o skutkovém stavu popsal soud prvního stupně tak, že z provedených důkazů má za prokázané, že žalobkyně disponuje autorskými právy k seriálu ZOO, který pro ni vyrobila společnosti Good TV Production SE 2022-2023. Epizody 1 - 77 byly poprvé odvysílány v roce 2022 a epizody 78 - 80 v roce 2023. Žalovaná je provozovatelem webových stránek fungujících jako cloudové úložiště: www.ulozto.cz, www.uloz.to, www.ulozto.sk, www.ulozto.net a www.zachowajto.pl, na které jsou jednotlivé epizody seriálu ZOO nahrávány uživateli a zpřístupněny ostatním uživatelům ke zhlédnutí či stažení, a to jak zdarma, tak za kredit, pokud

uživatel má zájem o rychlé stahování. Žalobkyně žalovanou opakovaně upozorňuje na skutečnost, že díla jsou zveřejňována bez jejího souhlasu a žalovaná, na základě konkrétního uvedení souborů, pod kterými se epizody seriálu na stránkách žalovaného nacházejí, označené soubory maže. Tyto soubory se ale pod stejným či obdobným názvem na stránkách žalované objevují stále opakovaně, a to v rozsahu všech již zveřejněných epizod seriálu, včetně těch, které ještě nejsou vysílány v televizi a jsou dostupné pouze na placené službě žalobkyně. Žalovaná nikdy nepožádala žalobkyni o poskytnutí práv k dispozici s předmětnými autorskými díly.

6. S odkazem na aplikovaná ustanovení zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon; dále jen „AZ“), z toho některá ve znění účinném po 1. 1. 2023 (§§ 46 a 47), zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (dále jen „ZSIS“) a zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), soud prvního stupně nejprve uzavřel, že každá epizoda seriálu představuje samostatné autorské audiovizuální dílo (§ 2 odst. 1 AZ), neboť každá je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora, která má záměrně vymezený začátek a konec (úvodní a závěrečné titulky a dále je definována názvem a stopáží) a zároveň každá jednotlivá epizoda byla samostatně zveřejňována.

7. Dále soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyně je k podání této žaloby aktivně legitimována, a to jak z titulu požadované ochrany autorských práv, protože nesporně disponuje majetkovými autorskými právy k jednotlivým epizodám seriálu ZOO č. 1 až 80 (§ 41 AZ), tak z titulu ochrany proti nekalé soutěži, neboť se obě účastnice řízení setkávají v hospodářské soutěži. Poté, kdy bylo soudem uzavřeno, že jednotlivé epizody se objevují na webových stránkách žalované neoprávněně, neboť jsou na nich veřejnosti sdělovány bez svolení žalobkyně jako nositelky majetkových práv (§ 12 odst. 1 a odst. 4 písm. f/ ve spojení s § 18 odst. 1, 2 AZ), posuzoval soud prvního stupně klíčovou otázku, zda žalovaná nese odpovědnost za obsah, který je na jejích webových stránkách zveřejňován, tj. otázku, zda je žalovaná ve sporu pasivně legitimována.

8. V této souvislosti soud prvního stupně uvedl, že zmíněnou otázku posuzoval za období do účinnosti novely AZ, provedené zákonem č. 429/2022 Sb. (tj. podle něj do 1. 1. 2023, *správně do 4. 1. 2023 včetně - účinnost nastala 5. 1. 2023)* z pohledu pravidel daných ZSIS, za období po její účinnosti podle nového speciálního § 46 a § 47 AZ, přičemž žalovanou shledal odpovědnou (a pasivně legitimovanou) podle obou těchto právních úprav.

9. Pro období do účinnosti novely AZ byla žalovaná shledána pasivně legitimovanou proto, že svým opomenutím efektivně odstraňovat soubory porušující autorská práva žalobkyně naplnila podmínky § 5 odst. 1 písm. a) i b) ZSIS, když se prokazatelně dozvěděla (nejpozději v lednu 2022) o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací, potažmo o protiprávním jednání uživatelů, a neprodleně neučinila veškeré kroky, které lze po ní požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takovýchto informací, ale naopak z této praxe měla a stále má hospodářský prospěch. Dále, užitím partnerských programů na svých webových stránkách odměňovala uživatele k nahrávání souborů, a to i těch s protiprávním obsahem, kdy pakliže některé takové soubory žalovaná smazala, odměny za ně těmto uživatelům neodebrala. Žalovaná je tak odpovědná za obsah zveřejňovaných souborů zároveň i dle § 5 odst. 2 ZSIS, neboť na jejich nahrávání měla nepřímo rozhodující vliv.

10. Pro období po účinnosti novely AZ byla žalovaná shledána pasivně legitimovanou proto, že s ohledem na její jednání, kterým (spolu)vytváří prostředí pro nahrávání a sdílení protiprávního obsahu (skrze různé partnerské programy stále vede uživatele k tomu, aby více nahrávali, stahovali, zhlíželi a komentovali různé soubory a aby si k těmto činnostem kupovali od ní kredit), z něhož má zisk, je na ní třeba nahlížet jako na poskytovatele služby informační společnosti ve smyslu § 46 novelizovaného AZ, neboť její jednou z hlavních činností je ukládat a sdělovat veřejnosti velký

počet děl nahrávaných jejími uživateli, zároveň je v soutěžním vztahu s jinými online službami zpřístupňujícími díla stejné cílové skupině a tyto služby žalovaná propaguje za účelem zisku. Zároveň, ačkoliv je jasné, že nikdy nebude zcela možné zabránit tomu, aby obecně v internetovém prostředí nedocházelo k zasahování do autorských práv, žalovaná podle soudu prvního stupně neučinila veškeré kroky, které lze po ní požadovat, aby nedocházelo ke sdílení a nahrávání protiprávního obsahu (§ 47 novelizovaného AZ). Za dostačující kroky již nelze považovat opatření spočívající v odstraňování souborů nahlášených nositelem autorských práv, protože v řízení bylo prokázáno, že žalovaná je schopna i bez výslovného upozornění žalobkyně radikálně omezit výskyt předmětných děl na jejích webových stránkách, jakož bylo prokázáno i to, že v současnosti již existují a jsou používána taková technologická opatření, která i v podmínkách masového využívání služeb ukládání informací jsou způsobilá odhalit opakovaně neoprávněně uložené a zpřístupněné soubory obsahující autorská díla.

11. S odkazem na závěry vyslovené Nejvyšším soudem v *rozsudku ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021* pak soud prvního stupně shrnul, že žalovaná svým jednáním zasáhla do majetkových práv autorských žalobkyně tím, že na svých webových stránkách poskytuje službu umožňující neoprávněné sdílení autorských děl bez souhlasu autora, konkrétně jednotlivých epizod seriálu ZOO. Jelikož ani přes opakované výzvy a upozornění ze strany žalobkyně nepřijala taková technická opatření, která by zamezila zpřístupňování těchto děl, lze uzavřít, že sdílení takového obsahu vědomě podporuje. V řízení bylo prokázáno opakované sdílení všech epizod seriálu ZOO, takže lze uzavřít, že zde je důvodná obava, že jednání žalované bude i do budoucna pokračovat. Žalobkyně má z uvedených důvodů podle § 41 AZ právo domáhat se nároků dle § 40 odst. 1 písm. b), c) a f) AZ, proto jí soud uložil zdržet se na jejích webových stránkách umožnění stahování a zhlédnutí jednotlivých dílů seriálu ZOO s dovětkem, že zdržovací nárok žalobkyně považuje za důvodný i optikou práva nekalé soutěže, neboť žalovaná se porušením autorského práva žalobkyně v hospodářském styku dostala do rozporu s dobrými mravy soutěže ve smyslu § 2976 o. z.

12. Z týchž důvodů vyhověl soud prvního stupně nároku žalobkyně na sdělení údajů o osobách, které se účastnily neoprávněného užití díla ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) AZ, k čemuž dodal, že v řízení bylo prokázáno, zejména výslechem Ing. Jiřího Bergera, MBA, že je v technických možnostech žalované detekovat IP adresu a uživatelské jméno osoby, která ty které soubory nahrála.

13. Nárok na uložení povinnosti zdržet se umísťování reklamy u protiprávních souborů byl zamítnut proto, že sice v řízení bylo prokázáno, že se žalovaná dopouští nekalosoutěžního jednání porušováním autorských práv žalobkyně k předmětnému seriálu, a neoprávněný prospěch na úkor žalobkyně (jiného soutěžitele) dosahuje prostřednictvím umisťování reklamních spotů na svých webových stránkách, které jsou zobrazovány mimo jiné i vedle audiovizuálních děl žalobkyně, ale zdržovacímu nároku z titulu nekalé soutěže již bylo plně vyhověno výrokem I., takže nárok z výroku III. se stal logicky nadbytečným, neboť se týkal situace, ke které při vyhovění nároku z výroku I. nemůže dojít (nesmí-li nadále být na stránkách žalované předmětná díla vůbec, nebude možné k nim umístit reklamu). Soud prvního stupně k tomu ještě připomněl, že zdržovací nárok definovaný zákonem z titulu nekalé soutěže vždy směřuje proti samotnému nekalosoutěžnímu jednání, tj. v tomto případě porušování autorských práv majetkových. Případné důsledky tohoto jednání pak mohou být řešeny jinými zákonnými nároky (náhrada škody, bezdůvodné obohacení).

14. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil soud prvního stupně použitím § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) a v řízení úspěšnější žalobkyni (o 1/3) přiznal náhradu nákladů řízení ve specifikaci uvedené v bodě 58 odůvodnění. Podle poměru úspěchů obou účastnic soud prvního stupně rozhodl ve smyslu § 148 odst. 1 o. s. ř. také o náhradě nákladů státu (znalečné), jež uložil žalobkyni a žalované zaplatit doplněnými výroky V. a VI.

15. Proti věcnému výroku III. a všem nákladovým výrokům IV. až VI. podala žalobkyně včasné odvolání. Je přesvědčena, že ačkoliv soud prvního stupně dospěl ke zcela správným závěrům ohledně toho, že se žalovaná dopouští (také) nekalosoutěžního jednání, nerozhodl správně o nároku na zákaz umísťování reklam s tím, že je obsahově zahrnut ve výroku I. Zdůrazňuje, že oba nároky byly žádány z jiných právních titulů (zdržovací nárok I. podle § 40 odst. 1 písm. b/ a f/ AZ a zdržovací nárok III. podle § 2976 o. z.) a vzájemně se nevylučují ani si jinak nekonkurují. Není pravda, že po vyhovění výroku I. nemůže nastat situace v nároku III., když v řízení bylo prokázáno, že žalovaná odmítá plnit své zákonné povinnosti, a to i poté, kdy je jí jejich plnění uloženo soudními rozhodnutími. I v této věci se přes nařízené předběžné opatření na službě Ulož.to předmětné díly seriálu ZOO nacházely, podobné je to u seriálu Duch, kde se tak děje dokonce přes pravomocný rozsudek ve věci samé. I v této části žaloby mělo být tedy žalobě vyhověno (souběžně bylo o podobných nárocích už dříve rozhodnuto v jiných řízeních), aby žalobkyni nebylo ztěžováno případné vymáhání svých práv výkonem rozhodnutí. Žalobkyně má dále za to, že byť jí zdržovací nárok III. nebyl přiznán, měla by mít nárok na plnou náhradu nákladů řízení, když při zjišťování poměru úspěchů v podobných věcech nelze mechanicky vycházet jen z počtu uplatněných nároků. Žalobkyně byla ve sporu úspěšná plně, neboť neoprávněný zásah do jejích práv byl zjištěn. Podle stejné logiky by pak mělo být postupováno při rozhodování o náhradě nákladů státu. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku III. změnil na vyhovující, přiznal jí plnou náhradu nákladů řízení a žalované uložil nahradit náklady státu v plné výši.

16. Žalovaná podala odvolání proti vyhovujícím výrokům I. a II. Vytýká v něm soudu prvního stupně, že z provedeného dokazování učinil nesprávný závěr, že žalovaná na službě Ulož.to provozuje „partnerské programy“, které registrované uživatele motivují k tomu, aby nahrávali, stahovali a hodnotili více souborů, za což získávají určitý kredit, který mohou využít k rychlému stahování dalších souborů, aniž by bylo reflektováno, zda je obsah těchto souborů protiprávní a došlo po jejich nahlášení nositelem práv k jejich smazání, což by mělo mít odraz v odebrání udělených kreditů. Uvedená zjištění jsou v absolutním rozporu s provedenými důkazy, když provoz programu „Uploader“, který jako jediný odměňoval uživatele za nahrání souborů, byl ukončen ještě před podáním této žaloby a jeho trvání v době vydání rozhodnutí nebylo prokázáno, resp. nebylo ani prokazováno. Žádný partnerský program, o němž hovoří soud prvního stupně, žalovaná neprovozuje, což prokazují závěry znalce Beneše v několika znaleckých posudcích, které i k této otázce vypracoval. Že služba žalované umožňující placení za kredit určený k užívání služeb formou prémiových funkcí, není ničím závadným, bylo již dříve konstatováno v *usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 222/2021-31*, resp. v *rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2793/2020 ve věci IFPI proti Hellspy,* v němž byl za nekalosoutěžní označen až obchodní model Hellspy, v němž byla odměna vyplácena *v závislosti na počtu či rozsahu stahování bez přiměřeného ověření oprávněnosti zpřístupnění takových datových souborů.* Takový model odměn však žalovaná nikdy neměla a jediný diskutabilní bonusový kreditový systém po rozhodnutí Nejvyššího soudu sama ukončila. Současné partnerské programy fungují bez jakékoliv souvislosti se stahováním nebo nahráváním souborů, ale odměňují uživatele nahodile, tj. motivují je (jen) k navštívení a používání služeb žalované, což je, jak konstatoval Nejvyšší soud, součástí základního práva žalované na svobodné podnikání.

17. Žalovaná v odvolání brojí také proti závěru soudu prvního stupně o tom, že je zjevně schopna ve velkém rozsahu kontrolovat a vymazávat soubory obsahující seriál ZOO, když poukazuje na to, že název souboru nepresumuje jeho obsah, tedy že skutečnost, že se soubor nějak jmenuje (tj. lze ho vyhledat pod jeho názvem), vůbec neznamená, že obsahuje konkrétní autorské dílo, a naopak. Podobné je to u (ne)souvislosti mezi obsahem a „konkrétním řetězcem slov“ nebo „délkou záznamu“. To, že se v průběhu řízení někdy nepodařilo na službě žalované nalézt žádný soubor

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Jelínková.

s názvem ZOO tedy znamená jen to, že se tam nenacházel soubor tohoto *názvu,* nikoliv obsahu, když uživatelé služby žalované reagují na jednání žalobkyně, resp. žalované, která soubory nazvané ZOO maže, a pojmenují je jinak. Funkce „vyhledávání" na službách žalované je striktně automatizovaná a tato funkcionalita webových stránek byla opakovaně shledána soudy standardní, která nesvědčí o vybočení z mezi tzv. bezpečného přístavu pro informační společnosti (*usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 222/2021-31, 3 Co 89/2021-120, 2 Co 19/2022-53, 3 Co 3/2021-60* nebo *rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2793/2020 a 23 Cdo 1840/2021*, v němž byl tentýž závěr učiněn i u indexace souborů*).* Žalovaná tedy setrvává na tom, že za obsah souborů na svých službách neodpovídá, neboť není povinna závadný obsah aktivně vyhledávat. Za důkazně nijak nepodložený označila žalovaná i závěr soudu (převzatý zjevně jen z tvrzení žalobkyně), že se na její službě objevuje masivní množství nelegálních souborů, čehož si musí být žalovaná vědoma, což navíc nemá pro rozhodnutí věci žádnou relevanci, když pouhá *okolnost, že žalovaná obecně ví o tom, že někteří uživatelé jejích služeb vkládají protiprávně chráněné obsahy, nestačí k tomu, aby bylo možné mít za to, že jedná s cílem poskytnout k nim uživatelům služby přístup* (*rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 1840/2021).* Navíc z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaná vždy promptně reaguje na všechna upozornění na nelegální obsah a tyto soubory neprodleně odstraňuje. Přitom je třeba dbát také na to, aby nedošlo k tzv. „overblockingu", tj. k situaci, kdy v důsledku uplatnění plošného opatření dojde k zablokování i obsahu, který být blokován neměl (např. v projednávané věci souboru, který obsahuje záběry z návštěvy zoologické zahrady), což by vedlo k ústavou zakázané cenzuře, přičemž strojová analýza navíc přirozeně neumožňuje rozpoznání celé řady zákonných výjimek (parodie, pastiš, akademické užití apod.). Jelikož, jak uvádí nezávisle na sobě znalci Beneš, Berger a Janka, za současného technického poznání principiálně není možné u všech existujících formátů souborů zjistit jejich obsah, namítá žalovaná, že navrhovaný petit je objektivně nesplnitelný, takže žalované nelze povinnosti uvedené ve výroku I. uložit.

18. Žalovaná dále (zejména k informační povinnosti) namítá, že sice je pravda, jak uvedl znalec Berger, že IP adresa je v internetu zcela unikátní číslo, jež je ale „dynamicky" přidělováno, což znamená, že každý den/týden ji má v síti poskytovatele někdo jiný, takže (jen) jeho prostřednictvím *nelze* detekovat konkrétní osobu, která určitý obsah nahrála (informační povinnost tak, jak je žalobkyní žádána, je tedy objektivně nesplnitelná). Možnost zjištění konkrétní osoby zhoršuje ještě fakt, že pod jednou IP adresou může být připojeno více zařízení, třeba prostřednictvím routeru (např. v případě plzeňského poskytovatele PilsFree využívá jen jednotky IP adres cca 40 000 lidí ze sídlišť), navíc by blokace IP adresy zabránila použití služeb žalované i osobám, které tam nikdy žádný (natož nelegální) soubor nikdy nenahrály, což by rovněž znamenalo porušení jejich ústavních práv. Navíc, i kdyby v silách žalované bylo IP adresu detekovat (zjistit z ní konkrétní osobu, která soubor na její službu vložila), rozhodně to neznamená, že by tak žalovaná byla povinna, resp. oprávněna (aby se nedostala do rozporu s ústavou nebo směrnicí o ochraně osobních údajů - GDPR) činit. Žalovaná je přesvědčena, že IP adresy (jimiž nedisponuje) ukládat a archivovat či sdělovat žalobkyni, ani nesmí. Žalovaná má rovněž námitky k požadovanému znění informační povinnosti, jež je nejednoznačné a nesrozumitelné, neboť z něj není zřejmé, jaké *konkrétní* údaje o tam uvedených osobách má žalobkyni sdělit (takových údajů může být nepřeberné množství od jména a příjmení přes pohlaví, výšku, váhu, bydliště, krevní skupinu apod.), takže se jedná o petit nevykonatelný.

19. Konečně žalovaná v odvolání obsáhle argumentuje, proč není správný právní závěr soudu prvního stupně o tom, že žalovaná je povinna dohlížet na obsah souborů vkládaných na její služby, když v § 6 ZSIS je výslovně a jednoznačně stanoveno, že povinnost takového obecného dohledu nemá (přičemž ten není z důvodů shora uvedených ani technicky možný, minimálně nikoliv ve 100 %, což konstatuje sám soud prvního stupně, čímž v podstatě také sám přiznává, že uložená povinnost je nesplnitelná), na čemž, jak shora uvedeno, nemění nic ani obecná vědomost o tom, že se tam

nějaký závadný obsah nachází, když má pouze povinnost nahlášené soubory odstraňovat, kterou plní.

20. Žalovaná je také přesvědčena o tom, že její zařazení mezi subjekty uvedené v § 46 AZ ve znění účinném od ledna 2023, není správné. Hlavním účelem (ani jedním z hlavních) její služby totiž není ukládání nebo sdělování autorských děl, ale provoz tzv. cloudového uložiště, kam může uživatel uložit svoje data a případně je sdílet s jinými uživateli. Na službě žalované se také nachází řádově stovky milionů souborů, z nichž jen zlomek jsou autorská díla, k jejichž nahrávání není služba žalované prioritně směřována, není pro ně ani technicky ideální, a nahrávání nelegálních rozmnoženin je výslovně zakázáno v podmínkách pro provoz této služby. Žalovaná také vkládaná díla neuspořádává ani nepropaguje za účelem zisku, tj. nijak nevstupuje do aktivní role a nemá funkcionalitu, která by uživatelům umožňovala jakékoliv pokročilejší operace související s obsahem souborů (protože to ani nejde). Přitom ani funkce uspořádávání souborů (řazení podle jejich typu), jež má integrovánu např. operační systém Windows, nemá žádnou souvislost s obsahem ani skutečností, jestli jde nebo nejde o nějaké dílo, jak o tom je hovořeno již výše. Podle žalované tedy lze uzavřít, že soud prvního stupně dospěl (navíc zcela nepřezkoumatelným způsobem) k nesprávnému závěru, že žalovanou lze zařadit mezi subjekty, uvedené v § 46 AZ, když se vůbec nevypořádal s celou řadou otázek, např. jaký je účel služby žalované, co je v kontextu zde projednávané věci sdělování děl veřejnosti a zdali k němu dochází, co je to ukládání děl, co je to „velký počet děl", jestli existuje soutěžní vztah s dalšími soutěžiteli, a případně jaký a s kým, co se myslí pojmem „online služba zpřístupňující díla jedné cílové skupině" a dospět k závěru, že je cílová skupina s někým jiným stejná, co je to „uspořádávání a propagace prováděná za účelem zisku" s relevantním dokazování, jak k ní dochází v předmětné věci u předmětné služby. Závěr soudu o tom, že žalovaná je subjektem spadajícím pod výčet § 46 AZ je tedy nejen nesprávný, ale nemá ani oporu v provedeném dokazování.

21. Ze všech uvedených důvodů žalovaná navrhuje, aby byly jejím odvoláním dotčené výroky změněny na zamítavé nebo aby ohledně nich bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

22. Obě účastnice pak, už po předložení spisu odvolacímu soudu, doplnily do spisu vyjádření k odvolání protistrany (viz č. l. 335 an., 365 an.) v nichž rozvedly svou předchozí právní argumentaci, žalovaná v rámci svého podání ze dne 22. 2. 2024 (č. l. 365) navrhla, aby k vyřešení klíčové otázky, zda je ve sporu pasivně legitimována (tj. zda nese odpovědnost za obsah uložený uživateli na její službě, resp. za to, že jeho sdílení usnadnila, profitovala na něm či mu nezabránila, ať už z hlediska autorskoprávního či nekalosoutěžního), byly Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU") položeny předběžné otázky, formulované v bodě 55 tohoto jejího podání. S ohledem na následný vývoj řízení (částečné zpětvzetí žaloby, včetně důvodu, pro který se tak stalo a zrušení zbývajícího výroku rozsudku) odvolací soud obsah těchto podání blíže nerozebírá, *argumentaci v nich uvedenou bude ale třeba zohlednit v novém řízení před soudem prvního stupně*.

23. Následně odvolací soud z údajů ve veřejném rejstříku zjistil, že původní žalovaná (Uloz.to cloud a.s., resp. petacloud a.s.) ke dni 21. 9. 2023 zanikla a jejím nástupcem je společnost Social Media Insight s.r.o. Proto usnesením ze dne 11. 3. 2024, č. j. 3 Co 54/2023-390a, které nabylo právní moci 18. 3. 2024, rozhodl, že se uvedená společnost stane novou žalovanou v tomto řízení namísto žalované původní.

24. Dále odvolací soud poté, kdy zjistil (z úřední činnosti a z oznámení žalované v médiích) že v souvislosti s novou evropskou legislativou došlo ke změně modelu služby Uložto tak, že od 1. 12. 2023 již tato služba neumožňuje veřejné vyhledávání v souborech uložených na úložišti

služby a stahování kopií vyhledaných souborů do koncových zařízení uživatelů, vyzval žalobkyni, aby mu sdělila, zda má tato skutečnost vliv i na toto řízení a případně učinila potřebné procesní úkony. Žalobkyně reagovala podáním z 13. 5. 2024 (č. l. 402), kterým *vzala žalobu zpět ohledně nároků uvedených ve výrocích I. a III. napadeného rozsudku* s tím, že podle jejího přesvědčení došlo ke zpětvzetí této části žaloby z důvodů na straně žalované (tím, že změnila fungování své služby tak, že tato přestala umožňovat veřejné vyhledávání a stahování kopií vyhledaných souborů či jejich online přehrávání, jakož i umísťování reklamy u nich, bylo vlastně splněno to, co žalobkyně ve výrocích I. a III. žádala) takže by žalobkyni měla být podle § 146 odst. 2 o. s. ř. přiznána náhrada nákladů řízení. S tím žalovaná nesouhlasí, když, z důvodů uvedených v podání ze dne 12. 8. 2024 (č. l. 420 an. - bod VIII.), ale zejména v podání ze dne 20. 11. 2024 (č. l. 462 an.) je přesvědčena, že zastavení řízení (s nímž souhlasí, resp. „nevyslovuje nesouhlas“) v tomto rozsahu nezavinila. Ke změně její služby (rozdělení na cloudové uložiště Ulož.to Disk /v němž nadále nebyla omezena možnost sdílení souborů/ a streamovací službu Ulož.to Live, dále zpřesnění opatření sloužících k odstraňování nahlašovaných souborů, posílení automatického vyhledávání duplicitních souborů a snížení reakční doby odstraňování nahlášeného obsahu) totiž nedošlo v důsledku podání této žaloby či vydání napadeného rozsudku, a dokonce ani v důsledku přijetí novely AZ (žalovaná má za to, že vyloučení její odpovědnosti je dáno i podle této nové právní úpravy AZ), tj. nedošlo k tomu, že by touto změnou své služby žalovaná jakýmkoliv způsobem „uznala“, že se byť částečně jednalo o žalobu důvodnou (žalovaná je dále přesvědčena, že ve sporu pasivně legitimována nebyla a není). Ke změně spočívající v zamezení možnosti sdílení souborů došlo totiž (*ke dni 1. 12. 2023*) výlučně v důsledku vyhodnocení žalovanou nově vzniklého stavu po (budoucím) nabytí účinnosti nařízení Digital Services Act 2022/2065 (dále jen „DSA“; účinnost 5. 12. 2023), a to s ohledem na nové povinnosti, které DSA přineslo platformovým společnostem, z nichž některé jsou zcela či obtížně splnitelné, či jen za vynaložení neúnosných nákladů, přičemž za jejich nesplnění hrozí velmi vysoké pokuty.

25. S ohledem na výše uvedené postupoval odvolací soud podle § 222a odst. 1 o. s. ř. a napadený rozsudek ve výrocích I. a III. zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil (výrok I.). Jelikož toto rozhodnutí není tím, kterým se řízení zcela končí (§ 151 odst. 1 o. s. ř.), bude na soudu prvního stupně, aby v novém rozhodnutí o zbývajícím nároku (informační povinnost *jen* podle *autorského zákona*; nekalá soutěž již předmětem dalšího řízení není, jak uvedla žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 6. 11. 2024 /č. l. 453 an./, čímž také odůvodnila, proč není třeba pokládat SDEU předběžné otázky, které se podle ní týkaly jen posouzení nároků z titulu ochrany proti nekalé soutěži) rozhodl i o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem i vůči státu, a to podle celkového poměru úspěchů účastnic ve smyslu § 142 a § 146 odst. 2 o. s. ř., do něhož promítne i posouzení zavinění tohoto zastavení řízení.

26. Odvolací soud pak za účelem přezkumu výroku II. napadeného rozsudku podle § 212 a § 212a o. s. ř. nařídil jednání na 20. 8. 2024, na němž účastnicím sdělil, že zřejmě nebudou splněny podmínky pro jeho potvrzení ani změnu, neboť s ohledem na předběžné právní závěry, které účastnicím podrobně předestřel, bude nutno řízení doplnit (o další tvrzení a dokazování) významným způsobem, který zjevně přesáhne meze odvolacího řízení (§ 213 odst. 4 a § 219a odst. 2 o. s. ř.). Žalobkyně pak navrhla odročení jednání (s čímž žalovaná souhlasila), aby mohla zvážit, zda je účelné v současné situaci trvat na zbývajícím nároku, resp. aby se strany pokusily o mimosoudní vyřešení této zbývající části sporu. Následným podáním (č. l. 453 an.) pak žalobkyně odvolacímu soudu sdělila, že k dohodě nedošlo a že stále trvá na zbývajícím nároku. Jelikož dle jejího přesvědčení není informační povinnost vázána na odpovědnost provozovatele úložiště za výskyt protiprávních souborů na jeho úložiště nahrané, když vyplývá přímo z § 40 odst. 1 písm. c), kde jsou demonstrativním výčtem uvedeny osoby, jimž je možno tuto povinnost uložit, když žalovaná spadá zejména pod body 1. a 3., není také podle žalobkyně třeba zkoumat (jak naznačil

odvolací soud) u každého jednotlivého dílu seriálu ZOO, kdy byl vyroben, poprvé nahrán na službu Ulož.to, poprvé nahlášen, smazán, znovu uložen apod., protože tyto skutečnosti by bylo třeba zkoumat, jen, pokud by k posouzení informačního nároku bylo odpovědnost žalované nutno zkoumat. Avšak, i kdyby ji zkoumat nutné bylo, je žalobkyně nadále přesvědčena, že žalovaná nesplňuje podmínky pro vyloučení její odpovědnosti podle staré právní úpravy (tj. do 4. 1. 2023), ani nové právní úpravy (po 5. 1. 2023), což znovu podrobně rozvádí.

27. Také žalovaná se před konáním dalšího jednání k věci vyjádřila, potvrdila, že k dohodě nedošlo, a následně rovněž zopakovala svou již výše shrnutou argumentaci ke svému názoru, že není pasivně legitimována k informační povinnosti, protože ta může být uložena jen subjektu odpovědnému za obsah na jeho službě vložených souborů jejími uživateli, jímž žalovaná ve smyslu staré ani nové právní úpravy není. Je tomu tak, zjednodušeně řečeno, proto, že v podmínkách staré právní úpravy žalovaná nevybočila z mezí tzv. bezpečného přístavu a v podmínkách nové právní úpravy nesplňuje kritéria, která pro povinný subjekt stanoví § 46 odst. 1 AZ, resp. její odpovědnost je vyloučena, protože plní povinnosti, specifikované v § 47 AZ. Žalovaná přitom akcentuje, že skutečnost, že se soud prvního stupně otázkou splnění podmínek aplikace § 46 odst. 1 AZ v období po 5. 1. 2023 vůbec nezabýval, a jen lakonicky konstatoval, že se nová úprava na ni vztahuje, je jedním z hlavních odvolacích důvodů žalované. Dále žalovaná zopakovala i další výše již zmíněnou argumentaci, proč by informační nárok neměl být přiznán (absence tzv. partnerských programů motivujících ke vkládání a stahování děl, nemožnost sbírat o uživatelích informace např. kvůli GDPR, absence povinnosti takové informace shromažďovat a archivovat, nedostatky petitu, z něhož není zřejmé, jaké konkrétní informace má poskytnout, pročež není vykonatelný, atd.).

28. Jelikož mezi účastnicemi nedošlo ohledně informační povinnosti k dohodě, budou na tomto místě shrnuty závěry, jež jim byly na obou ústních jednáních před odvolacím soudem podrobně vysvětleny. V prvé řadě je třeba konstatovat, že soud prvního stupně správně uzavřel (bod 41 odůvodnění), že *každá epizoda* seriálu ZOO je *samostatným autorským dílem,* protože splňuje veškeré znaky uvedené v § 2 odst. 1 AZ. K tomu odvolací soud podotýká, že tento závěr byl vysloven již v usnesení, kterým bylo rozhodováno o odvolání žalované proti nařízenému předběžnému opatření ohledně dílů 10. - 80. seriálu ZOO (viz bod 63 *usnesení ze dne 20. 5. 2022, č. j. 2 Co 19/2022-53*), a vychází také z logiky, že jednotlivé epizody se staly (mohly stát) autorskými díly až poté, kdy byly vyrobeny. Správný je rovněž závěr, že *žalobkyně je aktivně legitimována* k podání žaloby i ohledně informačního nároku, neboť, což nebylo sporné, je nositelkou majetkových autorských práv ke všem dílům, která jsou předmětem tohoto řízení (§ 40 a 41 AZ). K tomu odvolací soud uzavírá, že v současné době po částečném zastavení řízení je otázku aktivní i pasivní legitimace nutno posuzovat jen z hlediska autorskoprávní ochrany, z níž zbývající nárok vychází, nikoliv už z titulu nekalé soutěže.

29. Podle odvolacího soudu však nejsou správné konečné závěry soudu prvního stupně ohledně *existence pasivní legitimace žalované pro informační nárok*, resp. jedná se o závěry minimálně předčasné, neboť vycházejí z nedostatečných žalobních tvrzení, k jejichž prokázání (budou-li doplněna), bude třeba provést dokazování, jež bude nutno doplnit i k některým tvrzením obou stran, která už ve spisu obsažena jsou. Odvolací soud rovněž sdílí níže popsané výhrady žalované k *určitosti* petitu zbývajícího nároku, když již na tomto místě lze uvést, že z hlediska jeho vykonatelnosti v něm schází uvedení, jaké *konkrétní* informace má žalovaná žalobkyni o osobách, které se účastnily neoprávněného užití díla (tj. osobách, které soubory s jednotlivými epizodami seriálu ZOO vložily na službu žalované) poskytnout. K *období,* za které jsou informace žádány odvolací soud uvádí, že jistě nebude u všech jednotlivých epizod, které jsou samostatnými autorskými díly, možno přiznat právo na informace za období (už) *od* 13. 1. 2022, když každá z nich logicky mohla být na službu žalované vložena až po dokončení její výroby a v žádném případě nemůže být žaloba důvodná

ohledně období *po dni vydání* rozhodnutí soudu prvního stupně, tj. „do právní moci rozsudku“, neboť pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení a o opětující se dávky se nejedná (§ 154 o. s. ř.). Pro úplnost odvolací soud uvádí, že se stranami bylo na jednání diskutováno, že konec období připadá v úvahu jen k datu, kdy byla služba žalované (už oddělená Ulož.to Disk) upravena žalovanou tak, že již nebylo možno jejím prostřednictvím díla sdílet (strany se zatím neshodly, zda se jedná o datum tvrzené žalovanou, tj. 1. 12. 2023, nebo asi o měsíc později, tj. v lednu 2024). Vše výše uvedené platí, pochopitelně, pouze za předpokladu, že v řízení bude prokázáno, že po dobu, za kterou jsou informace žádány, byla jednotlivá díla na službě žalované ke sdílení k dispozici (opakovaně se tam objevovala), a že *je žalovaná subjektem, po němž lze informace žádat*.

30. K posledně uvedenému předpokladu odvolací soud shrnuje, že, jak okrajově zmiňuje i soud prvního stupně, novelou AZ zákonem č. 429/2022 Sb., jíž došlo, jak uvádí důvodová zpráva, k dokončení procesu implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/789, kterou se stanovují pravidla pro výkon autorského práva a práv s ním souvisejících, jež se použijí na některá online vysílání vysílacích organizací a převzatá vysílání televizních a rozhlasových programů, a kterou se mění směrnice Rady 93/83/EHS ("směrnice OnlineSatCab"), a ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 o autorském právu na jednotném digitálním trhu ("směrnice o APnaJDT" nebo "směrnice APnaJDT"), došlo *s účinností od 5. 1. 2023* ke změně autorského zákona. K projednávanému případu je třeba poukázat zejména na změnu, jež na rozdíl od předcházejícího období (*do 4. 1. 2023*), kdy zhodnocení, kdo je „*poskytovatelem služby užívané při činnostech, které neoprávněně zasahují do práva autora*“, kterému *lze* také (vedle toho, kdo na tuto službu protiprávní obsah vložil) *uložit informační povinnost* (tj. kdo je osoba uvedená v § 40 odst. 1 písm. c/ bod 3. AZ), záviselo zejména na hodnocení soudů (jež se ustálily v názoru /viz judikáty zmíněné v tomto řízení zejména žalovanou stranou/, že je to /zjednodušeně řečeno/ jedině ten, který vybočil z mezí tzv. bezpečného přístavu, jímž je chráněn, pokud pouze pasivně poskytuje prostor pro ukládání cizího obsahu, který není povinen sám kontrolovat ani vyhledávat, a v případě, že se kvalifikovaně dozví o jeho protiprávnosti, adekvátně rychle a účinně na to reaguje, tj. obsah odstraní /čl. 14 a 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2000/31/ES, resp. § 5 a 6 ZSIS/), v následujícím období (*po 5. 1. 2023*) se dostala *specifikace tohoto poskytovatele* přímo do zákona (s doplněním věty druhé do § 18 odst. 2 AZ s uvedením, že: [T]*ímto sdělováním díla veřejnosti je také zpřístupňování dála veřejnosti poskytovatelem služby pro sdílení obsahu online podle § 46 odst. 1, bylo-li dílo nahráno uživatelem takové služby“).* Důvodová zpráva k zákonu č. 429/2022 Sb. k tomu uvádí: *„Navrhovaný § 46 upravuje v souladu s čl. 2 odst. 5 a 6 směrnice o APnaJDT definici pojmu "poskytovatel služby pro sdílení obsahu online", tj. definici služeb ("platforem" nebo také "úložišť"), na které se má nová úprava vztahovat. V odstavci 1 je obsažena pozitivní definice pojmu, v odstavci 2 je příkladmo uvedeno, poskytovatelé jakých služeb se za poskytovatele služeb pro sdílení obsahu online nepovažují, neboť nesplňují některá z relevantních kritérií. Posuzování, zda poskytovatel dané služby splňuje definici poskytovatele služby pro sdílení obsahu online, je vždy nutno provádět případ od případu a měla by při něm být zároveň zohledněna kombinace dalších prvků, jako je cílové publikum konkrétní služby a počet souborů obsahujících autorskoprávně chráněný obsah, které na danou platformu či úložiště uživatelé nahráli. Vymezení poskytovatele služby pro sdílení obsahu online by se mělo vztahovat pouze na takové online služby (platformy či úložiště), které hrají důležitou úlohu na trhu online obsahu tím, že soutěží nebo potenciálně mohou soutěžit (např. v případě online služeb s monopolním postavením) s ostatními online službami poskytujícími pro stejné cílové skupiny obdobný obsah v obdobném rozsahu, zpravidla na základě licenčních smluv s nositeli práv, jako jsou např. služby typu Spotify, Deezer, Netflix, HBO GO nebo AEROVOD. Služby dotčené navrhovanou úpravou jsou služby, jejichž hlavním účelem nebo jedním z hlavních účelů je uchovávat velké množství obsahu chráněného autorským právem a umožňovat uživatelům jej nahrávat a sdílet za účelem přímého či nepřímého dosahování zisku prostřednictvím jeho uspořádávání a propagace s cílem přilákat širší publikum, mimo jiné prostřednictvím kategorizace a využívání cílené propagace v rámci obsahu. …. V odstavci 2 jsou uvedeny příkladmo typy služeb, které nesplňují některé z definičních kritérií a na které se proto*

úprava vztahovat nebude. Jako příklad jsou zde uvedeny elektronické komunikační služby, cloudové služby (včetně mezipodnikových), které uživatelům umožňují nahrávat obsah výlučně k soukromým účelům, jako jsou platformy na ukládání či výměnu dat, nebo online tržiště, jejichž hlavní činností je maloobchodní online prodej, a nikoli poskytování přístupu k obsahu chráněnému autorským právem." (podtržení doplněno odvolacím soudem). K tomu pak přistupuje ještě omezení odpovědnosti v případě splnění podmínek uvedených v § 47 AZ, k němuž důvodová zpráva uvádí: *„V § 47 je obsažena zvláštní úprava omezení odpovědnosti, vyplývající jinak z § 46 ve spojení s § 18 odst. 2, za neoprávněné sdělování autorských děl a jiných předmětů ochrany poskytovatelem služby pro sdílení obsahu online. Jde jak o odpovědnost soukromoprávní, tak správněprávní (odpovědnost za přestupek podle hlavy VI AZ) či případně trestněprávní. Vzhledem k tomu, že poskytovatelé služeb pro sdílení obsahu online zpřístupňují veřejnosti autorskoprávně chráněný obsah zprostředkovaně - primárně je tento obsah zpřístupňován osobami, které jej nahrály na danou službu (platformu/úložiště), obsahuje § 47 odst. 1 v souladu s čl. 17 odst. 4 směrnice o APnaJDT kumulativní výčet podmínek, které musí poskytovatel služby pro sdílení obsahu online splnit, aby nevznikla jeho výše popsaná odpovědnost."*. Konečně k rozdílnosti obou časových úprav lze poukázat rovněž na znění § 47 odst. 5 AZ: „[P]*oskytovatel služby pro sdílení obsahu se nemůže dovolat omezení odpovědnosti za ukládání obsahu informací poskytovaných uživatelem podle zákona o některých službách informační společnosti."*

31. Jelikož žádaná informační povinnost se týká období *před i po účinnosti* novelizovaného AZ (zatím je žádáno u všech epizod poskytnutí informací za dobu od 13. 1. 2022 do právní moci rozsudku), přičemž podle přechodných ustanovení zákona č. 429/2022 Sb. (čl. II. bod 1.) platí, že: „[P]*rávní vztahy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a práva a povinnosti z nich vzniklé, jakož i práva z odpovědnosti za porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí dosavadními právními předpisy.",* musí být otázka pasivní legitimace žalované posuzována podle jiných kritérií a jiným způsobem, odpovídajícím tomu kterému právnímu režimu, *jež musí být striktně odděleny*, neboť nelze připustit retroaktivní aplikaci nové úpravy na staré právní vztahy. U období do 4. 1. 2023 bude tedy na soudu prvního stupně, aby se znovu podrobně zabýval obranou žalované, podloženou dřívějšími rozhodnutími tuzemských soudů i SDEU, v jejímž rámci argumentuje, z jakých důvodů jí nelze informační povinnost uložit (kupř. proto, že Uploader byl zrušen před podáním žaloby a jiné partnerské programy nebo hry nepředstavují její aktivní přístup, jímž by byli její uživatelé motivováni ke vkládání protiprávního obsahu nebo proto, že pouze obecná vědomost o tom, že se na její platformě vyskytuje cizí protiprávní obsah nepostačuje pro vyloučení její odpovědnosti atd.). U období po 5. 1. 2023 pak bude třeba podle všech okolností tohoto případu (viz důvodová zpráva k § 46) posoudit, zda žalovanou lze považovat za *poskytovatele služeb pro sdílení obsahu online* ve smyslu definice z § 46 AZ v novelizovaném znění, a pokud ano, zda přesto není její odpovědnost za cizí (protiprávní) obsah vyloučena z důvodů uvedených v § 47 AZ v novelizovaném znění.

32. Aby však mohlo k uvedenému oddělenému posouzení pasivní legitimace žalované pro informační povinnost v obou uvedených obdobích vůbec dojít, je nutné, aby žalobkyně doplnila u každého jednotlivého díla, tj. *u každé epizody* seriálu ZOO samostatně a konkrétně tvrzení (k nimž pak navrhne důkazy), a to zejména o tom:
- kdy byla vyrobena
- kdy byla poprvé protiprávně nahrána na platformu Ulož.to
- kdy byl poprvé nahlášen její protiprávní výskyt na platformě Ulož.to žalobkyní
- zda, kdy a jak bylo na toto nahlášení žalovanou reagováno
- kdy došlo opakovaně k jejímu nahrání na platformu Ulož.to
- do kdy se na platformě Ulož.to tato epizoda vyskytovala s tím, že jí bylo možné on-line zhlédnout či stáhnout.

Bez doplnění těchto údajů se nelze v dalším řízení obejít, protože, jak už výše uvedeno, u každého jednotlivého díla je nutné posuzovat existenci informační povinnosti samostatně (v obou právních režimech).

33. Z výše uvedených důvodů tedy odvolací soud dospěl k závěru, že s ohledem na potřebu shora popsaného doplnění řízení, není možné postupovat jinak, než napadený rozsudek ohledně výroku II. a závislých výroků IV. až VI. podle § 219a o. s. ř. zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 221 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.). V něm bude třeba postupovat tak, že jestliže žalobkyně výše naznačeným způsobem (sama od sebe či po poučení soudem, včetně poučení o následcích nesplnění výzvy) potřebná žalobní tvrzení a důkazy k jejich prokázání doplní, bude se soud zabývat otázkou, zda je žalovaná pasivně věcně legitimována ohledně informačního nároku v obou popsaných obdobích. Po následném provedení řádného dokazování soud prvního stupně ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně odůvodní. V novém rozhodnutí o věci bude rozhodnuto též o náhradě nákladů řízení, a to včetně řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti výroku I. tohoto usnesení lze do dvou měsíců ode dne jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, a to za podmínek uvedených v § 237 an. o. s. ř. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.
Proti výroku II. tohoto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 26. listopadu 2024

JUDr. Gabriela Kučerová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Jelínková.